KRONIEKEN EN MEDEDELINGEN

1. Vlaams-Nederlands sociologencongres. Antwerpen, 10-11 september 1979.

De contacten tussen Vlaamse en Nederlandse sociologen kregen voor het eerst sedert jaren opnieuw gestalte in de organisatie van dit Vlaams-Nederlands sociologencongres, dat doorging in de gebouwen van de Universitaire Instelling Antwerpen te Wilrijk. Als thema kozen de organiserende Vereniging voor Sociologie en de Nederlandse Sociologische en Antropologische Vereniging 'politisering en professionalisering'. Het lag in de bedoeling om een macrosociologische vergelijking tussen Vlaanderen en Nederland tot stand te brengen. Hierbij worden de verschillen bestudeerd evenals de achterliggende maatschappelijke processen geanalyseerd en van daaruit wordt er gepoogd om de verschillende positie van de sociologiebeoefening in beide landen te verklaren.

Luc Huyse maakte in zijn referaat een analyse van drie ideaaltypische vormen van politisering. Vooreerst is er de politisering waarbij positionele verschillen worden omgezet in politieke breuklijnen. Hier krijgt men een politisering van levensbeschouwelijke, sociaal-economische en taalculturele verschillen in België. Vervolgens kent men de politisering als polarisatie. Van belang is hier hoe de verschillende breuklijnen zich gaan verhouden. In België kent men een dwarslopen van de conflictdimensies. Dit brengt een erg veranderlijk beeld teweeg waarin de verschillende spanningen ontstaan en weer wegebben. Ten slotte kan men de politisering ook bepalen als partijpolitisering. We stellen hier een uitbouw van het cliëntalisme en de patronage vast, evenals een bezetting van de staat. Daarbij gaan de zuilen functioneren als onderaannemers van de staat. De invloed van de partijen binnen de zuilen wordt groter, waardoor de partijen optreden als krachtige koepels die het maatschappelijke leven zowel in de diepte als in de breedte doordringen. Dit levert grote hinderpalen op bij de beoefening en evolutie van een autonome sociologiebeoefening. De beoefenaars gaan zich eerder loyaal opstellen t.o.v. hun zuil-werkgever dan t.o.v. hun vakgenoten.

In zijn referaat duidde Berting op het nog in grote mate ontbreken van een macro-sociologische oriëntatie in Nederland, waarmee hij al onmiddellijk wees op één van de moeilijkheden bij het uitvoeren van een vergelijking tussen Vlaanderen en Nederland. Verder gaf hij een aantal componenten aan, die als uitgangsbasis zouden kunnen fungeren bij het uitvoeren van een systematisch onderzoek tussen beide landen. Spreker was de mening toegedaan dat als resultaat van deze eerste poging tot confrontatie er een inventarisatie zou kunnen plaatsgrijpen van de problemen in de diverse werkgroepen geformuleerd. Hij sprak de hoop uit dat het tot een verdere samenwerking komt via nog op te richten permanente werkgroepen.

De meeste tijd werd dan ook besteed aan het werk binnen de groepen, die ieder tot een vergelijking van één maatschappelijk terrein in beide landen trachtten te komen. Een overzicht geven van alle referaten die binnen de acht werkgroepen werden besproken zou ons binnen het kader van dit verslag te ver leiden. Immers het congresboek besloeg zowat 500 blz., waarbij we nog een paar honderd bladzijden dienen te rekenen die ter plaatse werden verspreid. Opvallend is wel dat binnen iedere werkgroep (arbeid, onderwijs, gezondheidsbeleid, welzijn, cultuur, opvoeding,

ruimtelijke ordening en recht) merkwaardige synthesereferaten werden opgesteld, die een overzicht geven van de situatie in één van beide landen. Daarbij hebben de opstellers van deze referaten dikwijls kritische en diepgaande commentaar geleverd bij de stand van zaken. Wij menen dan ook dat overal een ernstige bijdrage werd geleverd tot de inventarisatie waarover BERTING het had. Ook wat de tot standkoming van meer permanente Vlaams-Nederlandse werkgroepen betreft menen we dat de hoop van BERTING zal geconcretiseerd worden.

Zelfs de conclusies weergeven van de besprekingen binnen de werkgroepen, zoals die naar voor werden gebracht op de plenaire bijeenkomst de tweede dag van het congres, zou ons te ver leiden in dit verslag (waar bleef ten andere de werkgroep 'recht' met zijn rapportering?). Daarom houden we het liever bij een aantal algemene vaststellingen. Vooreerst had iedere werkgroep af te rekenen met een groot aantal terminologische verwarringen tussen Vlamingen en Nederlanders. Zelfs het congresthema leidde tot dergelijke definiëringsmoeilijkheden. Bij de besprekingen in de werkgroepen kwam ten andere slechts sporadisch het congresthema ter sprake. Daarnaast diende men vast te stellen dat nogal eens een ander soort deelnemers aan beide kanten van de tafel zaten, naargelang de beroepspositie waarin zij zich bevinden. Ook blijken de Nederlanders minder goed geïnformeerd te zijn omtrent de situatie in Vlaanderen dan andersom, wat de discussie niet ten goede kwam. Merkwaardig was in elk geval dat Vlaamse en Nederlandse sociologen, anders dan in het verleden, met mekaar op voet van gelijkheid discussieerden.

Het is duidelijk dat dit congres slechts een eerste stap kan zijn m.b.t. het beoogde doel nl. een macrosociologische vergelijking tussen Vlaanderen en Nederland. Maar we kunnen het wel een geslaagde stap noemen. Ten bewijze daarvan kunnen we de overvloed aan referaten aanhalen, de wil om het werk binnen een groot aantal werkgroepen te bestendigen, de open sfeer, de veelvuldige informele contacten en het onverwacht groot aantal deelnemers. Hier was naar onze mening geen congresitis of 'zotheid der sociologie' te bespeuren. We kijken dan ook uit naar het tweede Nederlands-Vlaams sociologencongres.

Cecile VAN HUMBEECK & Eric VERNAILLEN

2. Opleiding tot gestalttherapeut.

In januari 1980 start het Studie- en Opleidingscentrum voor Gestalttherapie met de 5e opleidingsgroep. Deze opleiding voldoet aan de criteria door de Vereniging voor Gestalttherapie gesteld en bereidt voor tot de titel van pyschotherapeut, lid van de Vereniging voor Gestalttherapie.

De opleiding wordt gesuperviseerd door Dr. Laura PERLS, echtgenote van wijlen Frits PERLS, enige nog levende mede-grondlegger van de gestalttherapie. De opleiding richt zich tot personen werkzaam in de geestelijke gezondheidszorg, psychotherapie of counseling.

Naar de vorm gaat het om een leertherapie ondersteund door theoretische seminaries en een, op de psychotherapeutische praktijk gerichte supervisie. De leertherapie gebeurt in groep onder leiding van een vaste therapeut (Richard VAN EGDOM, socioloog) die de groep gedurende drie jaar begeleidt. Hij wordt in zijn

taak bijgestaan door twee oudere leertherapeuten, rechtstreekse leerlingen van Frits en Laura PERLS (prof. Calvin LEONARD Ph.D. en Elisabeth VON GODIN Ph.D. of Daniel ROSENBLATT Ph.D. naargelang de meerderheid der groepsleden mannen of vrouwen zijn). Deze zijn verantwoordelijk voor de praktijkgerichte supervisie. Deze staf vormt een op mekaar ingespeeld team. De theoretische seminaries met betrekking tot psychoanalyse, gestalttheorie en existentiële fenomenologie worden verzorgd door universitaire docenten.

Wie verdere inlichtingen wenst omtrent deze opleiding kan zich rechtstreeks wenden tot:
Studie- en Opleidingscentrum voor Gestalttherapie v.z.w.
Herestraat 23
B - 3000 Leuven
tel. (016) 22.81.01.

3. Van Clé-prijs 1980.

De jaarlijkse prijs van 125.000 fr. is voorbehouden voor wetenschappelijk werk dat handelt over een of ander aspect van de vrije tijd of van de vrijetijdsbesteding. Voor 1980 betreft het een werk van de natuurwetenschappen. De werken moeten ingediend worden ten laatste op 1 januari 1980.

Voor alle verdere inlichtingen: Van Clé-Stichting/Fondation Van Clé
Grote Markt 9, 2000 Antwerpen.